

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **D. N.**, zastoupeného advokátkou JUDr. Vladislavou Rapantovou se sídlem Pavlovická 27, Olomouc, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, **za účasti** společnosti D. zastoupené advokátem JUDr. Milošem Všetěčkou se sídlem Hálkova 2, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2006 č. j. 11 Ca 306/2005 - 54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2006 č. j. 11 Ca 306/2005 - 54, kterým bylo rozhodnuto tak, že žaloba proti rozhodnutí (oznámení) žalovaného správního orgánu ze dne 9. 12. 2005 č. O-126702 se zamítá; současně bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí (oznámení) žalovaného ze dne 9. 12. 2005, jímž žalovaný oznámil žalobci, že jím podaný rozklad proti jeho rozhodnutí ze dne 9. 12. 2004 o prohlášení ochranné známky č. X ve znění „D.“ za neplatnou s účinky ex tunc považuje za nepodaný. Žalobce se touto žalobou rovněž domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2004 č. 52579/2004 sp.zn. O-126702, jímž žalovaný k návrhu

zúčastněné osoby prohlásil za neplatnou kombinovanou ochrannou známku č. X ve znění „D.“ s účinky ex tunc.

Žalobce v žalobě uvedl, že jednáním žalovaného v průběhu celého správního řízení byl přímo zkrácen na svých právech, neboť žalovaný k jím podanému rozkladu bezdůvodně nepřihlédl a tím mu odňal možnost zvrátit rozhodnutí žalovaného, proti kterému opravný prostředek směřoval. Žalobce uvedl, že žalovaný nesprávně vycházel ze závěru, že dne 9. 12. 2004 nebyl žalobce na adrese uvedené ve spise, tj. na adrese K. 1058, H., zastížen a proto doručovatel uložil písemnost dne 13. 12. 2004 v místně příslušné provozně držitele poštovní licence a adresáta o tomto uložení vyrozuměl. Žalovaný tak vycházel z fikce doručení podle § 24 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád. Žalobce v podaném rozkladu namítal, že napadené rozhodnutí mu bylo řádně doručeno až dne 27. 10. 2005, kdy bylo doručeno jeho zástupkyni. Žalobce měl za to, že teprve dnem 27. 10. 2005 mu počala běžet lhůta k podání rozkladu, protože pokud mu mělo být dříve doručováno, k řádnému doručení nedošlo. Jestliže totiž žalovaný doručoval žalobci na adresu K. 1058, H., doručoval na adresu, na níž se žalobce nezdržuje a není tedy splněna zákonná podmínka fikce doručení. Neobstojí tvrzení žalovaného, že žalobce nevyvrátil skutečnost, že se v místě doručení zdržoval, když podle názoru žalobce je na správním orgánu, aby prokázal, že se účastník na adrese, na níž je mu doručováno, zdržuje. Žalobce uvedl, že se dlouhodobě zdržuje na adrese P. L. 1476, H., což mohl žalovaný snadno zjistit z evidence osob, k níž má jako státní orgán přístup.

Žalobce dále namítl, že žalovaný se vůbec nezabýval jeho meritorními ani procesními námitkami uvedenými v rozkladu. Žalobce namítl, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí na základě návrhu společnosti D. která je vlastníkem kombinované ochranné známky č. X ve znění „D. + XY“ s tvrzenou prioritou od dne 19. 3. 1994. Z dalšího odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že ochranná známka navrhovatele je v České republice užívána na základě licenční smlouvy, která byla u žalovaného registrována až dne 23. 3. 2000 společností Ú. s. m. d., a.s. Je tak zřejmé, že ochranná známka žalobce č. X je starší ochrannou známkou než ochranná známka společnosti D. Žalobce konečně též namítl, že v průběhu správního řízení mu nebyl postoupen k vyjádření návrh na prohlášení uvedené známky za neplatnou a tím byl jako účastník řízení zkrácen na svých právech.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl tvrzení žalobce, že v průběhu řízení byl zkrácen na svých právech. Rozklad ze dne 24. 11. 2005 nebyl podán včas a poplatek z něj rovněž nebyl zaplacen včas, neboť lhůta jednoho měsíce pro podání rozkladu uplynula již dne 17. 1. 2005. Rozhodnutí o prohlášení ochranné známky za neplatnou bylo přihlašovatelé řádně doručeno 16. 12. 2004 v souladu ust. § 24 odst. 2 správního řádu. Jelikož žalobce nebyl v místě doručení zastížen, byla zásilka dne 13. 12. 2004 uložena na poště, a protože si ji žalobce do tří dnů nevyzvedl, uplatnila se zákonná fikce doručení uplynutím posledního dne této lhůty. Žalobce nijak neprokázal své tvrzení, že se na adrese, na kterou mu bylo doručováno, nezdržuje a toto tvrzení ničím nedoložil a ani neuvedl místo, kde se v době doručení zásilky fakticky zdržoval. Skutečnost, že se žalobce dlouhodobě zdržuje na jiné adrese, žalovanému v době rozhodování nesdělil a uvedl ji až v žalobě. Žalovaný nemá podle zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel, přístup k informacím o trvalém pobytu adresáta.

Městský soud ze správního spisu mj. zjistil, že rozhodnutí ze dne 9. 12. 2004 žalovaný doručil žalobci na adresu K. 1058, H., přičemž dne 13. 12. 2004 byla zásilka uložena na poště a dne 29. 12. 2004 byla jako nevyžádaná vrácena odesílateli (žalovanému).

Z obsahu správního spisu Městský soud v Praze dále zjistil, že podáním ze dne 18. 10. 2005 požádala zástupkyně žalobce žalovaného o zaslání jeho rozhodnutí ve věci zneplatnění ochranné známky č. X. Toto rozhodnutí jí bylo doručeno dne 21. 10. 2005 a dne 28. 11. 2005 byl žalovanému doručen rozklad proti tomuto rozhodnutí. V něm žalobce namítal, že žalobci nebylo řádně doručeno ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ani návrh na prohlášení ochranné známky za neplatnou. O rozkladu rozhodl žalovaný oznámením ze dne 9. 12. 2005, jímž považoval rozklad žalobce za nepodaný podle ust. § 42 odst. 2 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.“), protože rozklad byl podán a správní poplatek zaplacen až po uplynutí zákonné měsíční lhůty pro podání rozkladu.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Odkázal na ust. § 42 odst. 1 a 2 zákona č. 441/2003 Sb. a na ust. § 24 odst. 2 správního řádu, které platilo pro doručování zásilek. Doklad o doručení je listinou, která má povahu veřejné listiny a potvrzuje, není-li prokázán opak, pravdivost toho, co je v ní osvědčeno.

Podle názoru Městského soudu v Praze k tomu, aby mohla být vyvrácena správnost údajů o doručení obsažených v doručence, musí žalobce v řízení především tvrdit a prokázat skutečnosti, jež vedou k závěru, že údaje v doručence nejsou pravdivé. Jde-li o tzv. náhradní doručení písemnosti určené do vlastních rukou adresáta, jsou takovými tvrzeními, v případě že jsou prokázána, v podstatě jen tvrzení o tom, že se nezastižený adresát v době pokusu o doručení zásilky v místě doručení nezdržoval, případně tvrzení o tom, že držitel poštovní licence při doručování zásilky nedodržel postup předepsaný správním řádem. Musí jít o konkrétní tvrzení, vztahující se k údajům o doručení konkrétní písemnosti. Tvrzení žalobce, že se nezdržoval v době pokusu o doručení písemnosti v místě uvedeném ve správním spise, však bez prokázání jeho pravdivosti není způsobilý závěr o doručení zásilky vyvrátit. Z obsahu správního spisu nijak nevyplývá, že by se žalobce na adresu, na níž mu bylo doručováno, v průběhu správního řízení nezdržoval, přičemž nepochybně je na účastníku řízení, jehož faktický pobyt je odlišný od pobytu uváděného ve správním spise žalovaného, aby svými úkony zabezpečil, aby mu případné zásilky byly doručovány na adresu faktického pobytu. Žalobce k tomu žádné kroky neučinil a tím se vystavil nebezpečí, že žalovaný bude vycházet při doručování z fikce náhradního doručení.

K tomu, aby mohla být vyvrácena správnost údajů o doručení, obsažených v doručence, musí žalobce především tvrdit skutečnosti, které vedou k závěru, že údaje v doručence nejsou pravdivé, a toto tvrzení prokázat. V projednávané věci žalobce své tvrzení o tom, že se v době doručení na uvedené adrese nezdržoval, nijak nedoložil. Městský soud v Praze proto konstatoval, že došlo k doručení písemnosti žalobci ve smyslu ust. § 24 odst. 2 správního řádu, neboť nebyly zjištěny skutečnosti, které by nasvědčovaly tvrzení žalobce, že se v místě doručení nezdržoval, a ani nebylo prokázáno pochybení držitele poštovní licence při doručování.

Vzhledem k tomuto závěru se Městský soud v Praze již blíže nezabýval dalšími uplatněnými žalobními námitkami, které žalobce směřoval do merita rozhodnutí, neboť ve vztahu k těmto námitkám měl soud za to, že žaloba je nepřípustná ve smyslu ust. § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když žalobce nevyčerpal opravné prostředky v řízení před správním orgánem, které zvláštní zákon (zákon č. 441/2003 Sb.) připouští.

Žalobce opřel kasační stížnost o ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Žalobce uvedl, že pokud mu žalovaný písemnost doručoval na adresu K. 1058, H., doručoval na adresu, na které se žalobce nezdržuje a není tedy dána zákonná fikce doručení

písemnosti. Žalobce má za to, že má-li být použita fikce doručení, je na správním orgánu, tedy na žalovaném, aby prokázal, že se účastník v místě doručení zdržuje. Skutečnost, že žalobce shora uvedenou adresu uvedl jako adresu pro doručování v přihlášce ochranné známky v říjnu 1997 a že se v této době na této adrese skutečně zdržoval, neosvědčuje to, že se na uvedené adrese zdržoval i v prosinci 2004, kdy mu rozhodnutí mělo být doručováno.

Z tvrzení žalovaného v podání ze dne 14. 3. 2006 vyplývá, že v době vydání rozhodnutí nebyl žalovanému pobyt žalobce znám. V tomto případě tedy, pokud žalovaný tvrdí, že nebyl schopen zjistit pobyt žalobce jinak, měl postupovat podle ust. § 16 odst. 2 správního řádu, ustanovit žalobci opatrovníka pro doručení rozhodnutí a především pro řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo.

Pokud měl soud pochybnosti o skutkových tvrzeních žalobce, tedy o tom, že se žalobce na adrese, na kterou mu bylo doručováno, skutečně nezdržoval, měl provést důkaz výpisem z centrální evidence obyvatelstva o tom, kde měl žalobce trvalé bydliště v okamžiku doručování písemnosti. Takový návrh na provedení důkazu vyplýval ze skutkových tvrzení žalobce a soud může v souladu s ust. § 52 s. ř. s. provést i důkazy, které účastníci přímo nenavrhli.

Žalobce navrhl, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí.

Zdůraznil, že je třeba vycházet ze skutečnosti, že doručoval na adresu, kterou žalobce sám jako přihlašovatel uvedl v přihlášce ochranné známky pro účely řízení před žalovaným, tedy i pro účely doručování písemností, a pod touto adresou byl rovněž zaregistrován ve veřejně přístupném rejstříku ochranných známek jako vlastník ochranné známky. Žalovaný tedy neměl žádné důvody pochybovat o tom, že se žalobce na uvedené adrese nezdržoval. Bylo na žalobci, aby vyrozuměl žalovaného o změně své adresy pro doručování a uvedl tak údaje, které sám žalovanému poskytl, do souladu se skutečností.

Tvrzení žalobce, že v době vydání rozhodnutí žalovanému nebyl znám pobyt žalobce a proto mu měl být ustanoven opatrovník, označil žalovaný za nesmyslné.

Žalovaný neměl v době rozhodování přístup do evidence obyvatel podle zákona č. 133/2000 Sb. a nemohl si tak bydliště žalobce sám zjistit.

V podstatě ze shodných důvodů navrhla zamítnutí kasační stížnosti zúčastněná osoba.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

Podle názoru Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze nepochybil, jestliže oznámení žalovaného o tom, že považuje rozklad za nepodaný, posoudil podle jeho obsahu jako úkon, který byl způsobilý vyvolat zkrácení práv žalobce.

Nelze souhlasit s tvrzením obsaženým v kasační stížnosti, že k tomu, aby bylo možno pro doručení použít fikci doručení, je na žalovaném, aby prokázal, že se účastník v místě doručení zdržuje.

Žalovaný doručoval předmětnou písemnost na jedinou jemu známou adresu (K. 1058, H.). Jde o adresu, kterou žalobce uvedl jako adresu pro doručování v přihlášce ochranné známky a tato adresa je vedena i v rejstříku ochranných známek. Za situace, pokud žalobce tvrdí, že se v době doručení předmětné písemnosti v místě doručení nezdržoval, ležela na něm

povinnost nejen tvrdit, ale i prokázat toto tvrzení. Žalobce sice v žalobě a znovu v kasační stížnosti tvrdí, že se v místě doručení nezdržoval, toto tvrzení však neprokázal, resp. ani nenabídl žádné důkazy, jimiž by své tvrzení prokázal. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s právními závěry, které ohledně této otázky učinil Městský soud v Praze.

Pokud žalobce v kasační stížnosti uvádí, že z tvrzení žalovaného v podání ze dne 14. 3. 2006 vyplývá, že v době vydání rozhodnutí žalovaného mu nebyl pobyt žalobce znám, pak je třeba konstatovat, že toto podání takové tvrzení neobsahuje. Úvaha o tom, že žalovaný měl žalobci ustanovit opatrovníka podle ust. § 16 odst. 2 správního řádu, je pouze účelová.

Poslední námitkou kasační stížnosti je, že Městský soud v Praze měl provést důkaz výpisem z centrální evidence obyvatelstva o tom, kde žalobce měl trvalé bydliště v okamžiku doručování písemnosti, protože soud může v souladu s ust. § 52 s. ř. s. provést i důkazy, které účastníci přímo nenavrhli.

K této námitce je třeba uvést, že žalobce v soudním řízení nepředložil a nenavrhli žádný důkaz k prokázání svého tvrzení, že v době doručování předmětné písemnosti se v místě doručení nezdržoval. Byl to především žalobce, který měl a mohl předložit výpis z evidence obyvatelstva (§ 8 odst. 3 zákona č. 133/2000 Sb.) dokládající jeho trvalé bydliště v době doručování písemnosti; to však neučinil.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2007

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

